

SEBŐK LÁSZLÓ

Maxim

Lehet egy angyalt klónozni?

Egy nap a váratlanul feltámadt forró szélvihar letépte az állomás homlokzatáról a „Tobruk végállomás” feliratú táblát. A bádoglemez hatalmas robajjal szakadt le az indóházról, egykori helyét téglalap alakú világosabb folt mutatta az oromfalón. Ezzel szinte egy időben a *Holdfény szonáta* első tételének hangjai hullottak alá az égből, akár a langyos őszi eső ólomnehéz cseppjei. Mire az utolsó akkord is elenyészett, már csak surlódó neszezés hallatszott: kagylóhéjat, rákpáncélt sodort az állomás előtti térre a szél. Így mesélték a történeteket azok, akik rátaláltak az állomás előtti téren K-ra: Látod, ez is megtörtént, hajtogatta. Nem tudjuk, hogy kihez intézte szavait, és csak feltételezéseink vannak arról, hogy mire gondolt. Magam részben tanúk beszámolóira, hivatalok feljegyzéseire, K hátrahagyott naplóbejegyzéseire, hangfelvételeire és személyes találkozásainkra hagyatkozva próbálom felrajzolni útjának stációit, hogy magyarázatot találjak egy nem mindennapi történet kiváltó okára. Rólam annyit, hogy először biztosítási szakértőként, független kárbecslőként hallottam K-ról. Nekem kellett felmérni a tobruki állomásépületet ért kár nagyságát, és az állomásfőnök hozta szóba a pár nappal korábbi vihart. Mesélt nekem egy eszelősről, ő volt K, akit megkötözve vittek vissza a reményfoki diliházba. Az állomásfőnök a viharral összefüggő elektroakusztikus rezonanciának tulajdonította, hogy egyesek zongorasztót véltek hallani az állomás hangosbemondójából. Wágner úr, Reményfok jeles zene-tanára ellenben azt közölte, hogy a zongorasztó egy 1956-os Horowitz-lemezről szólt.

Ez meglepett. Nem Wágner úr határozott, minden kétséget kizáró megjegyzése, hanem mert apám lemezgyűjteményének féltett darabja volt ez a Horowitz-lemez. Emlékeztem a lemezborítóra: a zongorára, előtte a három sárga lánggal égő gyertyára, a kép háttérének éjszakai kékjére, amit a csillagok és az óriási, aranyló telihold fényei törnek át.

Wágner úr és cimborái az állomás előtti tér Sanyi bisztró nevű ivója előtt üldögéltek asztalaiknál, amikor a vihar szinte a semmiből rárontott Reményfokra. A zongorasztóra találtak magyarázatot az egybegyűltek, de a teret beborító kagylóhéj és rákpáncél eredetét nem tudták megfejtetni. A város határában kanyargó Borza folyóban a szél által összehordott kagylókhoz és rákokhoz hasonló állatok nem élnek. Reményfok kínai és vietnámi kifőzdéire terelődött a gyanú, de ez ügyben nem történt érdemi nyomozás.

Mivel a forgószelel nemcsak az állomásépületet tépázta meg, de megbontotta több lakó- és középület tetőszerkezetét is, ezért a kárfelmérés idejére szállást akartam foglalni a város barokk főterén álló Korona Szállóban, de ott nem volt hely. Az állomásfőnök felajánlotta, hogy pár napig lakhatok az állomás melletti vasúti szállón, ahol találkoztam egy igen részeg mozdonyvezetővel, aki valamiféle nótát óbégatott, a refrénje úgy szólt: „vörösboros boksok, brikettek és koksok”. Érdekelt volna a szöveg eleje is, de az vagy nem volt még megírva, vagy elfelejtette az erősen ittas férfi.

Győző vagyok, mondta a masiniszta, és amikor nem énekelt, akkor azon kesergett, hogy vasúti fővonalra már nem mehet ki az egészségi állapota – feltehetően a krónikus alkoholizmusa – miatt, de az ipartelepi rakodón a tehervagonok rendezésére még maradhatott Reményfokon. Majd egy „brikettek és koksok” strófa után közölte, néha átjár a tolatómozdonnyal Ausztriába, ha onnan kell bevontatni egy Reményfokhoz közeli bányából néhány vagonnyi talkumot vagy az itteni összeszerelő üzemekbe érkező alkatrészeket.

Az elmekórtani intézetben a műszaki vezetővel tárgyaltam; megállapítottuk, hogy a legnagyobb kár az épület kerámiacserepeit érte, amiket lehetetlen pótolni, mert a Zsolnay-gyár, ahol a cserepek készültek, már réges-rég bezárt. Mintegy mellesleg azt is megtudtam, valóban bevettek a vihar napján egy férfit az elmeógyógyintézetbe. Pontosabban visszavitték oda azt a férfit, vagyis K-t, aki szökéséig ott volt megfigyelés alatt, de már nincs az intézet őrizetében. Hivatalos emberek jöttek érte, autóba ültették és elvitték, nem tudni, hogy hova. Rendőr volt az illető, akit elvittek, rendőr nyomozó – súgta meg a műszaki vezető.

Ugyanezt mondták egy éve a Péter és Pál napját követő vasárnap hajnalán a milánói magyar konzulnak is. Bolzanóból telefonon hívták a konzult, arról tájékoztatták, hogy elfogtak egy magyar férfit, aki nyomozónak mondja magát, és egy halott nőt akar erőnek erejével bevinni a helyi múzeumba.

Erről én csak jóval később értesültem, amikor egy tűzkár hátterének vizsgálatát bízták rám, mert felmerült, hogy biztosítási csalás történt. K háza égett le csaknem teljesen. Azt mondta, gömbvillám futott végig a ház szobáin, az okozta a tüzet, odaveszett két értékes festménye, családi örökségének féltett darabjai, de a zongorája megmaradt. A hangszer nem nagy érték, közölte. Jelképes összegért vette meg, amikor bezárták a reményfoki közétkezdét, aminek tágas előterében a zongora a zeneiskolások rendelkezésére állt. Hozzátette, gyerekkorában ő is gyakorolt rajta hétköznapi délutánonként. Szóval a zongorát megkímélte a gömbvillám, de K már csak virágokat tartott a tetején, az aljára szárazkolbászt lógatott fel, mert ott jobban átjárta a levegő, mint a sötét, nyirkos spájszobában. Megkérdeztem, hogy volt-e a festményeken, bútorokon kívül más is, amit fel akar vetetni a sérült vagy elpusztult tárgyai listájára. Azt mondta, hogy volt egy angyalszárnya, dupla, balos és jobbos angyalszárnya, az is a lángok martaléka lett. Milyen angyalszárnyról van szó, színházi kellékről vagy valamilyen műtárgyról? – kérdeztem. Azt felelte, igazi angyalszárnyakról beszél. Csúpan egy toll maradt belőle épen – mondta –, de abból talán lehetne klónozni, feltámasztani az angyalt. Ezután kis szünetet tartott, és megkérdezte, foglalkozom-e nem anyagi jellegű károkkal. Nem értem, mondtam. Erkölcsi kárra gondol? Olyasmire, felelte. Később bővebben is beszélt erről, erősen foglalkoztatta a kérdés: van-e, lehet-e az emberi életnek ára, és ha az életet részben vagy egészben elveszik, akkor jár-e érte kártérítés? Áruba bocsátható-e a nők teste, testük egy része?

Ez volt az első személyes találkozásom K-val, és úgy ítélt meg, hogy mégiscsak diliházban lenne a helye.

Volt kollégái a rendőrségen azt mondták róla, hogy kényszernyugdíjazták, mert diplomáciai botrányt okozott. Arra utaltak, hogy egy éve, a Péter és Pál napját követő vasárnap hajnalán Bolzanóból telefonon hívták a milánói magyar konzult. Azzal ébresztették, hogy elfogtak egy magyar férfit, aki nyomozónak mondja magát, és egy halott nőt akar bevinni a helyi múzeumba.

K Bolzanóba érkezését rögzítették az utcai térfigyelő kamerák, és a felvételeken jól látszik, hogy a város határához közeledve lassít, majd megáll a leállósávban egy hűtőrekeszes halottaskocsi, amiből kiszáll egy fiatal férfi, hegedűtokkal a kezében. Véletlenül került kapcsolatba K-val, egy ausztriai benzinkútnál ismerkedtek meg. Autóstoposként tartott Veronába, ahol a város zenei főiskoláján tanult, hegedűsnek készült, és igazán megörült, hogy az út nagy részére sikerült fuvart szereznie. Öröme azonban nem volt felhőtlen, mert egy idő után K közölte vele, hogy egy halott nőt visz Olaszországba, ott van hátul a rakodótérben, tette hozzá. A fiatal hegedűs azt hitte, hogy K csak ugratja, majd megkérdezte, a rokonok kívánsága volt-e az olaszországi temetés. K azonban válasz helyett arról kezdett mesélni, hogy kamaszkorában a nagyapját vitték egy ehhez hasonló fekete autóval a faluja temetőjébe. „Szép halála volt – jegyezte meg –, álmában ment el, nem szenvedett sokat, nem úgy, mint ez a szegény nő.” „Mert a nővel mi történt?” – de a fiatal hegedűs erre a kérdésre sem kapott választ. Ellenben megtudta, hogy K nagyapja odahaza halt meg, beteg volt, éjszakánként fulladt, nehezen járt, ezért valamelyik este kérte, hívják el a plébános urat, hogy meggyóntassa. A plébános úr másnap tíz óra körül érkezett meg a házhoz, K anyja kávéval kínálta a konyhában – a nagyapa még a szobában alszik –, végül a plébános úr bement a nagyapához, majd pár perc múlva kiszólt K anyjának: a Gyula bácsi meghalt. „Nem tudom, hogy megkapta-e az utolsó kenetet, vagy lekéselt róla” – jegyezte meg K, és azt is elmesélte, hogy sokkolta a kép, ami a szobában fogadta: élete utolsó pillanatában a nagyapja kiszállni készült az ágyból, az egyik lába a padló irányába mozdult, de már nem ért földet, viaszos sárgán meredt ki a vastag dunyha alól. „A dunyha színére viszont nem emlékszem” – mondta K.

A nagyapa a falujába tartó hosszú út alatt már a koporsójában feküdt az ünnepi sötét ruhájában, K pedig útközben egyszer csak megfogta az apja karját: „Álljunk meg, minket szólongat!”, de az apja nem állította le a kocsit, nyugtatta K-t, hogy fehér kendővel felkötötték a nagyapa állát, és ha akarna, akkor sem tudna megszólalni.

Végezetül K a fiatal hegedűs első kérdésére azt válaszolta, hogy nem a rokonok kérése volt az olaszországi temetés, a rokonoknak ehhez semmi köze, hanem az angyal – így mondta –, az angyal közölte vele, hogy el kell menniük valakiért. A hegedűs nem értette, hogy miféle angyalról beszél K, nem is akarta tudni, örült, hogy Bolzano határában kiszállhatott a halottaskocsiból. Megemlítette még, hogy miután átlépték az olasz-osztrák határt, K megkérdezte tőle, hogy hallott-e Riccardo Capsoniról – de ő nem hallott róla. K erősködött, hogy az lehetetlen, hiszen ez a Capsoni ugyanannak a veronai főiskolának volt híres tanára egykor, ahol a fiatal hegedűs tanul. Ez az állítás azonban csak részben volt igaz, mert Riccardo Capsoni ugyan rövid ideig valóban tanított a veronai konzervatóriumban, de később elkerült Pármába, ott lett direktor.

A fiatal hegedűs második kérdésére, hogy mi történt a halott nővel, K nem válaszolt. Mondhatta volna, hogy fogságban tartották, verték, kihasználták, ami megfelelt a valóságnak, de miként magyarázza el egy kívülállónak, hogy ki volt ez a nő, és mi köze van egy másik halott nőhöz, akinek személyazonosságát K-nak kellett megállapítania. Ugyan mit kezdhetne a fiatal hegedűs azzal, ha közli vele, valamikor, sok évvel ezelőtt egy ismeretlen férfi elment ezért a nőért, és magával vitte. Most pedig ő, K viszi magával, mert az angyal azt mondta neki, hogy el kell menniük érte.

Miután az autóstopos fiatalember kiszállt a hűtőkamrás halottaskocsiból, K az egykor volt Osztrák–Magyar Bank bolzanói fiókja felé vette az irányt. Szeretett volna mielőbb túl lenni azon a dolgon, amit a fejébe vett, és amiből nem volt hajlandó engedni. Azt mondta, emléket akar állítani egy nőnek ott, azon a helyen, ahol sokan láthatják, hogy akik látják, megkérdezzék, mi történt veled. Mi történt azzal az emberrel, aki ide került agyontört, elcsúfított testtel, vértől, sártól ragacsos hajával? De alighanem más célja is volt az útjának. Belebotlott valamibe, amibe nem akart beavatni: „Jobb, ha erről nem tud.” Az idézett mondat először, de mint látni fogják, nem utoljára tűnik fel K történetében. A kényszernyugdíjazott nyomozó az egyik beszélgetésünk során szóba hozta, hogy egy fontos ügy miatt – amiről jobb, ha nem tudok – hosszabb időre el kell majd utaznia, és nem biztos, hogy visszatér még Reményfokra. Ekkor határoztam el, hogy feljegyzem mindazt, amit kiderítettem róla, és megpróbálom rekonstruálni a történet kulcsfontosságú eseményeit. Vagyis amit majd olvasnak, az egyfajta interpretáció, de semmi esetre sem egy zavart elme agyszüleménye, ahogy azt a K-üggyel foglalkozó igazságügyi orvosszakértő közölte. Hiába próbálnak erről meggyőzni mások is, sikerült feltárnom több, látszólag különböző esemény rejtett kapcsolódását, egymásra hatását, ami végül az én sorsomat is befolyásolta.

K gyerekkora óta közeli viszonyban volt a halállal, az élet mulandóságával. Furcsának találta a születésnap ünneplését, holott az arra emlékeztet, hogy eltelt, lepergett egy év az életből. Érdekeltek a halál különféle módozatai. Tízévesen a kezébe került egy színes fotókkal teli kriminalisztikai tankönyv, mosónőbőrös, felpuffadt hasú vízi hullákkal, akasztott, megfojtott, söréttel, golyóval kivégzett emberek képeivel a bomlás különböző stációiból. Utolsó beszélgetésünkben azt mondta, máig emlékszik a helyszíni szemlékre, az utcakövek, az erdei ösvények szagára, az alvadt vér barna színére, a halálos veríték lenyomatára a halott testek ruházatán. Megmutatta a Neomenia épületének közelében azt a helyet, ahol húsz évvel korábban egy nyári hajnalon levágott emberfejet találtak a járókelők. A test többi része soha nem került elő. Mai napig nem tudni, hogy került oda az a fej. Üzenni akartak valakinek? Elvesztették? Mi lett a torzóval?

„Jelet akarok állítani ennek a nőnek” – olvasom K naplójában. De miért pont neki, miért pont Bolzanóban? – kérdezem.

K szombat éjjel érkezett meg a dél-tiroli városba, és egy parkolóban állította le a furgonját a Via Museo közelében. Úgy tervezte, hogy megvárja a vásárnap hajnalt, amikor az egykori banképületben működő Dél-tiroli Régészeti Múzeum megnyitja a látogatók előtt az Icemanboxot, vagyis a hűtőkamra előterét, ahol az Alpok egyik gleccseréből előkerült, ötezer éve halott férfi múmiáját őrzik.

Az Osztrák–Magyar Monarchia szétesése után száz évvel az épületbe újfajta trezor került, amiben nem értékpapírt, pénzt, aranyat őriznek, hanem egy emberi test maradványait, aminek szintén van pénzben kifejezhető értéke, hiszen miatta turisták tízezrei jönnek a városba, és fizetnek azért, hogy megpillanthassák az Ötzi néven emlegetett múmiát. „És ez csak az aprópénz”, jegyezte meg K, aki a jelek szerint arra készült, hogy a Jégember hűtőkamrájában valaki másnak is helyet szorít, nevezetesen egy magyar nő temének, aki alighanem szintén a gleccserjégből került elő, igaz, nem ötezer éve, hanem csak néhány nappal korábban, és pénzben kifejezhető értéke holtában már aligha van.

Meghallgatásán K többször elmondta: pár hónapja még nem sejtette, hogy azon a júniusi vasárnapon Bolzanóban lesz dolga. Mi több, ezt talán még az őt meglátogató angyal sem látta előre, aki egy éjjel megérintette, és intett neki, hogy kövesse. Kimentek az utcára, K felnézett az égre, ahonnan seregestől szálltak le az angyalok. Aki K-hoz érkezett, egy volt közülük.

Üzenetet hoztam – mondta az angyal. – El kell mennünk valakiért.

Hova, kiért? – kérdezte K.

Majd megtudod – mondta az angyal.

Majd megtudom – motyogta álmában K, akit egykor Karvalynak hívtak, és régtől fogva ismerte ezt az angyalt.

Fiatal nyomozó volt, amikor az a hír terjedt országszerte, hogy angyal tűnt fel Medinában, pontosabban a Medina-Szőlőhegy felé vezető úton. Az angyal egy kidólt-bedólt kapujú, romos épület felé tartott, amit egy csahos korcs kutya őrzött veszettül ugatva. Nem derült ki, hogy mit ugatott a kutya, de bizonyára nem embert, mert aki csak tehette, kerülte azt a helyet. Idegenek vették be magukat a volt uradalmi központba, egy nagyobbacska család, szektások, akik a faluba csak ritkán jártak le, bezárkózva éltek egymás közt, másokkal szinte soha nem beszéltek. Néhanap a postás hozott hírt róluk, meg a körzeti megbízott, de ő sem volt beszédes, ha az idegenekre terelődött a szó a medinai kocsmában.

Felettesei megbízták K-t, hogy járjon utána, mi áll az angyallal kapcsolatos szóbeszéd hátterében. K vonattal utazott el Szekszárdig, onnan pedig busszal ment tovább Medinába. Nyár volt, pár ember üldögélt a medinai buszmegállóban, és igencsak elcsodálkoztak, amikor egy ismeretlen ember szállt le a súlyosan ziháló, asztmatikus hangokat kiadó Ikarusról. Az eső, de inkább felhőszakadás, ami Szekszárdtól idáig elkísérte K-t, hatalmas dörejével kísért villámcsapással ért véget. Alkonyodott. A buszmegállóban üldögélő férfiak a zivatar elmúltával szedelőzködni kezdtek, hogy mennének tovább a nagyobbacska dombon vagy inkább fennsíkon megbúvó tanyáikhoz.

K megkérdezte tőlük, hogy jó helyen jár-e, ez lenne-e Medina, pontosabban, Medina-Szőlőhegy. Az egyikük széles kört írt le a kezével, és azt mondta: Ez mind az, Medina-Szőlőhegy.

K keresztülment a sáros úton, átugrott egy vízzel telt árkot, s a pocsolyákat kerülgetve a mutatott irányba caplatott. Jöttére riadót fújtak a fácánkakasok, hirtelen zajjal egész madárregiment rebbent fel. Nem repültek messzire, talán húsz-harminc métert, aztán hosszan vitorlázva leereszkedtek a földre, s egykettőre eltűntek a hasig érő fűben.

Később egy lucernával felpúpozott taliga gurult K felé. Nem látta, ki tolja, csak az utolsó pillanatban derült ki, hogy ketten vannak, két apró öregember: hangosan veszekedtek egymással.

Már erősen szürkült, amikor az egykor volt gazdatiszti épület felől egy férfi biciklizett K felé. Kék vászon munkaruhát viselt, a kerékpárja vázához vasvillát kötött. Megállt K mellett, kopott nadrágja övén lefűrészelt csövű vadászpuska lógott, sűrű nyúlszőr kalapján fácántoll díszlett.

– Dobar dan. Šta radiš ovde?

– Ez horvátul vagy szerbül van? – kérdezte K.

– Na srpskom. Szerbül – mondta a férfi, majd magyarul is megkérdezte: – Mit keres erre felé?

– Az angyalt keresem, akit erre láttak – felelte K.

– Bolond beszéd, de ő talán többet tud – mutatott a férfi a volt gazdatiszti épület előtt álldogáló sárga ruhás nőre.

A sárga színű ruhát és magas sarkú cipőt viselő nő szeme feketére volt kihúzva, és minden ízét, porcikáját megülte valamilyen finom, fehér por.

– Jó napot – mondta unott hangon a nő K-nak, majd megkérdezte: – Mi tet-szik?

– Az angyalról kell megkérdeznem, amit az emberek láttak, és akik látták, azt mondják, ide tartott, ehhez a házhoz.

– Rosszul tudják az emberek, nem járt erre semmiféle angyal, strucc volt, egy fehér strucc, azt nézhették angyalnak az emberek.

– És hogy került ide az a fehér strucc, mi lett vele?

– Már elmondtam a körzeti megbízottnak: levágtuk, a húsát megettük.

K ismerte a körzeti megbízott jelentését, amiből az előtte álló nőről, ha nem is mindent, de csaknem mindent megtudott. Rév Arankaként írták be az anyakönyvbe, kislánycént nevelőintézetbe került, mert a szülei ütötték-verték őt, a testvéreit és egymást is, majd egy ilyen alkalomkor Aranka bátyja hasba szúrta az apját. A fiú útja a szülői házból vagy inkább kalyibából a börtönbe vezetett, de a lányokat, köztük Arankát is, intézetbe vitték. Ott, illetve egy közeli parkban vesztette el Aranka a szüzességét, amikor két, már tapasztaltabb szobatársnőjével együtt kiszökött az intézetből, és a társai odavitték egy férfihoz. A férfi előre fizetett a lányoknak, többet, mint nekik szokott, mert Aranka még szűz volt. Aranka később megszökött az intézetből, az egyik reményfoki rokonánál, a nagybátyjánál próbált elrejtőzni. Csakhogy a nagybácsi bezárta, naponta megerőszakolta, pénzért az ismerőseinek árulta az unokahúga testét.

Tizennyolc éves kora után Aranka szert tett egy stricire, de csak kevés pénzt keresett, csoda, hogy egyáltalán került kuncsaftja, mert pattanásos bőrrű, zsíros hajú, lapos mellű, nagy seggű lány volt Aranka. A stricijét Szvobodai Ottónak hívták, és ez a Szvobodai egyszer leszurta a haragosát, ült érte nyolc évet Sopronkőhidán. Szvobodai után más stricik vették át Arankát, ők futtatták, adták-vették, ütötték, itatták, hamar tönkrement. Alig múlt harminc, de már kihullott majd' minden foga. Próbálkozott még fogatlanul, a kemény ínyével dolgozott, ezzel némi hírnévre tett szert, aztán egy csirkeszállító kamionos megszánta az országút mentén strichelő Arankát, és elvitte Medina-Szólóhegyre, a szektások pedig befogadták. Aranka egy üresen álló istállóban kapott munkát, ahol havonta egyszer csirkét vágott a környékről toborzott asszonyokkal. Forrázták, kopasztották a baromfit, majd belezték, darabolták a már megpucolt csirkéket.

Aznap is így történt, amikor az a valami feltűnt az úton. Jóval nagyobb volt, mint egy csirke, és Aranka szerint csakis strucc lehetett, albínó strucc. Magot szórt a szárnyas elé, egyél, pipi, biztatta, de a strucc nem mozdult. Akkor egy bottal ráhúzott a szárnyára, és beterelte az istállóba. Ott már három asszony ült egy padon, várták a csirkéket.

Ez meg mi? – kérdezte az egyikük. Strucc – mondta Aranka –, valahonnan megszökött. Tanácskozni kezdtek, mi legyen vele, végül úgy döntöttek, hogy levágják, és a húsán megosztognak. Összefogták a strucc lábát, szárnyát, a fejét hátra hajtották, és elvágták a torkát. Nem menekült, rúgott egyet-kettőt, a vére elfolyt, majd az asszonyok leforrázták a tetemet. Próbálták kitépni a szárnya tollát, de sehogy sem sikerült, így a bal és a jobb oldali szárnyat is lefűrészelték, azokat Aranka vitte haza.

– Azt a szárnyat látni szeretném, ha megvan még – mondta K a sárga ruhás nőnek.

– Benn van a házban, az Ottó ki akarta dobni, mert amióta az itt van, a kutyánk egyfolytában vonyít, ugat.

– Most nem hallani.

– Az Ottó levitte a kutyát az üszők istállójához.

– Az Ottó a férje?

– Nem a férjem.

– Hogy hívják?

– Szvobodai.

– Az a Szvobodai?

– Az, de már leülte a magáét.

– Nem fél tőle? Embert ölt.

– A bátyám is embert ölt, tőle sem félek.

– Mi az a rengeteg por magán?

– A szárnyakból hullik. Valahányszor elmegyek alattuk, hullik belőle ez a por.

– Megnézhetem?

– Nézze csak.

K beljebb került a házba, a konyhán át az egyetlen szobába, ahol a csillárról két, legalább másfél méter hosszú sárgásfehér színű szárny lógott lefelé.

– Ebből nem hullik semmi – kiáltott ki az udvaron álló nőnek. Akkor a nő bement a házba, odaállt K mellé, és a szárnyakból szitálni kezdett a fehér por.

– Mi lett az állat húásával? – kérdezte kisvártatva K az asszonytól.

– Megfőztem, megsütöttem.

– Milyen íze volt a húsnak?

– Halízú volt, éppen olyan, mint a csirkéké. Biztosan hallisztel etették. Azt szokta meg, azért nem kapkodta fel a magot sem, amit elébe szórtam.

– És a feje, azzal mi lett, a csőrével?

– Elvágtuk a nyakát, de mire észbe kaptunk, a kutya odarontott, és elvitte a fejét. Valahol elásta. A körzeti megbízott sem találta meg, pedig ő is kereste mindenfelé.

K szórakozottan hallgatta a sárga ruhás nő beszédét, majd megkérdezte:

– Ezeket a szárnyakat megvizsgálta valaki, látta állatorvos?

– Ugyan már, minek látta volna? – értetlenkedett a sárga ruhás nő.

– Akkor én megnézetem – mondta K, és leakasztotta a csillárról a két struccszárnyat.

– Csak nem megy máris? – állta el K útját Rév Aranka. – Vártam egy kuncsaftot, de úgy látszik, nem jön.

Hiába húzta K-t az ágy felé, az ifjú nyomozó az utolsó busszal elutazott Medina-Szőlőhegyről, a jelentésébe pedig azt írta, hogy az angyal, akit sokan látni véltek a környék útjain, valójában strucc volt. A szárnyakat azonban nem vizsgálhatta meg, azokat megtartotta magának. Ezt követően jelent meg először álmában az angyal, sőt nem is egy, hanem sokkal-sokkal több. Szálltak alá a csillagos égből, mintha havazás indult volna, pedig nyár volt, fülledt, forró éjszaka. Fehér por lepte el a füvet, a fákat. Szaharai homok, mondták a hozzáértők, de K, akit akkor még Karvalynak hívtak, erről mást gondolt. Angyal járt Medina-Szőlőhegyen, az kísértette zaklatott álmában akkor is, amikor azt üzenté, hogy el kell menniük valakiért.

Nagy utat járt be térben és időben K, amíg azon a júniusi hétvégén Bolzanóba ért. Nem kapkodott, nyugodtnak tűnt. Vasárnap kora reggel még

néptelenek voltak a Via Museót övező utcák. Amikor fény gyúlt a régészeti múzeum bejáratánál, K kinyitotta a hűtőrekeszes furgon hátsó ajtaját, és egy lehajtható rámpán kerekos betegszállító ágyat csúsztatott le a földre, majd az ágyat maga előtt tolva elindult a múzeumhoz, hogy biztonságba helyezzen egy halott nőt, akit sokáig hiába keresett, de végül mégis megérkezett hozzá a Tobruk néven emlegetett Reményfok-ipartelepi vasútállomásra.

A Dél-tiroli Régészeti Múzeum éjszakai portása azon a június végi hajnalon félálomban szendergett, amikor megszólalt a kapucsengő. Úgy vélte, a váltótársa érkezett meg a szokottnál korábban, de a biztonsági kamera képernyője egy idegen férfi arcát mutatta. „Non siamo ancora aperti, torni più tardi!” – mondta a portás a kaputelefonba, s mivel a férfi nem mozdult, megismételte németül is: „Még nem vagyunk nyitva, jöjjön vissza később!” K azonban újra és újra csengetett, végül a portás a félemeletről lesétált a bejárathoz, és résnyire kinyitotta az ajtót. Meglátta a kerekos betegszállító ágyon a fehér lepedővel letakart testet, és azt mondta: Maga az? Már vártuk. Utóbb a portás azt bizonygatta: nem érti, miért mondta K-nak, hogy már várták.

A portást kihallgató csendőrnnyomozó nem feszegette tovább a kérdést, K azonban biztos volt abban, hogy a portás valóban várt valakit, de nem őt. Hogy mire gondolhatott, arra a naplójában feltett két kérdés utal: „Lehet-e klónozni egy angyalt, és részt vett-e az Ötzivel foglalkozó tudományos vizsgálatokban az emberklónozásról elhíresült Severino Antinori?” Ugyanis, és ezt már én teszem hozzá, a Jégember felfedezése után világszerte több nő önként jelentkezett, hogy megtermékenyítsék Ötzi kinyert spermájával, Antinori pedig annak köszönhette hírnevét, hogy klinikáján több hatvan év feletti nőt is sikerült mesterségesen megtermékenyítenie, és az idősödő nők gond nélkül kihordták a magzatokat. Pár év múlva már arról számolt be a doktor, hogy eljárásának köszönhetően három klónozott gyerek született valahol a világban. Miért ne sikerülne ugyanez Ötzivel vagy a halott nővel, akivel Karvaly elindult Bolzanóba? Miért ne sikerülne akár az angyallal is, hiszen a szárnya tolla épségben megmaradt, amiből kivonható a klónozáshoz szükséges DNS. „Egy ember klónozásához szükség van egy szülni képes nőre – írta naplójába K –, de vajon egy evilági nő kihordhat egy angyalmagzatot?”

Az olasz csendőrség jegyzőkönyvébe végül az került, hogy a portás önkéntelenül, mintegy transzban nyitotta ki a múzeum kapuját, annyira megzavarta a lepedőbe csavart nő és a betegszállító kocsi látványa. Csak akkor ocsúdott fel, és telefonált a múzeum igazgatójának, amikor K megkérdezte, merre van a lift, mert a testet el kell helyezni a másik test mellett. Ijesztő volt, magyarázta a portás, azt kiabálta, hogy ez az ő teste, ez az ő teste!

Azt a testet, egy szőke nő testét a targoncás pillantotta meg, amikor a fegyveralkatrészeket szállító tehervonat megérkezett a reményfoki ipartelepre. K akkor már úton volt az állomás felé, telefonüzenetet kapott, hogy a barátnője már csak rá vár: „Seine Freundin Wartet nur auf ihn.” Ugyanaz a férfi hívta, aki pár nappal korábban közölte vele: Elküldjük magának a nőt, akit keres. Talán ma, talán holnap. „Kommen Sie mit einem Kühltransporter!” – Hűtőkamrással furgonnal érkezzen!

A vagonok ki- és berakodását 7 óra 15-kor kezdték meg a szállítmányozási osztály munkásai. Targoncával horrták be a ládába pakolt alkatrészeket az ipartelep raktáraiba. Ezen a napon a harmadik vagon rakodásánál a targoncás leszállt a gépéről, és tanácstalanul körbenézett, tekintetével a raktár üvegezett falú irodájában ülő diszpécser kereste. A diszpécser elein-

te nem vette észre, hogy valami gond van, mert reggelizett, tojásos zsemlét és tejet, s közben a sportújságot olvasta. A targoncás kopogtatására nézett csak fel, nem érette, mit akar tőle a beosztottja, miért nem ül a targoncáján, miért nem rakodik. Egy nő fekszik a vagonban – hallotta. Ezt sem értette, nem ért el a tudatáig, de mert a targoncás nem tágított, követte az izgatott férfit. Amikor benézett a vagonba, hitetlenkedve konstataálta, hogy valóban egy nő fekszik a póre padlón. Egy szőke nő.

A vizsgálat során kikérdezték az éjszakai ügyeletet adó vasutast, de ő nem tapasztalt semmi rendkívülit. Viszont az éjféltkor az állomáson forgalmi okból megálló nemzetközi vonat egyik utasa elmondta, látott két férfit, akik egy magatehetetlen nőt vonszoltak át a vágányok közti döngölt salakkal borított térségen. Döbbsenten tapasztalta, hogy a két férfi a kezénél, lábánál fogva megemeli a magukkal vonszolt asszonyt, meglóbálják, mint egy zsákot, s feldobják a mellettük levő vágányra érkező teherszerelvény egyik nyitott vagonjára. Csak úgy laspadt – mesélte az utas.

Mivel a nő nem mozdult, a diszpécser megkérdezte a targoncást: meghalt? A targoncás közölte, hogy nem tudja, nem mer a közelébe menni. Ott álltak a nyitott vagonajtóban még akkor is, amikor K megérkezett egy hűtőkamrás furgonnal a Tobruk néven emlegetett ipartelepi állomásra. A targoncás később úgy emlékezett, hogy K mintha azt mondta volna: Ez az ő teste, vagy talán azt, hogy ezt ő tette. A targoncás főnöke ebből semmit nem hallott, mert egy tolatómozdony hangos kerékcsattogással éppen akkor ment el mellettük, de szerinte volt valami ijesztő K viselkedésében, beszélt valakihez, ám rajta, a beosztottján és a halott nőn kívül nem volt a vagonnál senki más. Ők ketten segítettek a halott nőt beemelni a hűtőkamrás furgonba, de előtte még K irányításával a nő merev, lemeztelenített jéghideg testét egy nagyobb fehér lepedőbe csavarták.

Miközben K szakszerű utasításokat adott a vasutasoknak a halott öltöztetéséhez, arra a hat-hét éves forma kislányra gondolt, aki a pályaudvar közelében mintha csak rá várt volna. A lány egy zúzottkő-rakáson üldögélt, köveket dobált egy pocsolába. K lefékezett a gyerek mellett, és a hűtőkamrás furgonból kihajolva megkérdezte tőle, mit keres ott, ahol a madár se jár, távol a városból. Várok valakit, mondta a kislány. És kit? – kérdezte K. Azt nem mondom meg – felelte a kislány, majd beszaladt a vasúti pályakarbantartók műhelyei közé beszuszakolt régi, ipartelepi kultúrházba, aminek bejárata fölött fakuló felirat hirdette: Nálunk legnagyobb érték az ember.